

Enflingen.

Från min mößbelupna hybba,
Mätte mina tårar få
Kalla Himlen at beskybba
Desa Moderlösa små.

Chor.

Mätte mina tårar få
Kalla Himmel dig at skybba
Mina Moderlösa små.

När de mig se tårar fålla,
Pappa, Pappa, ropa de,
Oråt ej mer, wi äro snälla,
Snälla och bestedlige.

Chor.

Allehoy bestedlige,
Oråt ej mer, wi äro snälla,
Pappa, Pappa, ropa de.

Kring mit skrifbord i min toja,
När jag dem skal leka se,
Tyst, tyst, låt oss icke stöja,
Mamma säfwer säga de.

Chor.

Chor.
Mamma sköner säga de,
Lyst, Lyst låt oss icke stöja,
När jag dem skal leka se.

Hvilken plåga för mit hjerta,
Då de yttra dessa ord,
Stum af qual och tård af smärta
Tilrar tåren på mit bord.

Chor.
Tåren tilrar på mit bord,
Stum af qual och tård af smärta,
Då de yttra dessa ord.

Dock står trösten til mit möte,
At när Gud jag skådar Dig,
Skal jag i min Makas sköte
Äfwen skåda barn och mig.

Chor.
Äfwen skåda barn och mig,
Skal jag i min Makas sköte,
Gud när jag får skåda Dig.

[Rahbek, Knud Lyne.]

Den Andra:

Stjuf: Modren.

Den fromma Fru Signil på sotsången låg,
Dess affked Herr Ebbjörn så smärtesamt sårar;
Låt sade hon, sorgen ej nedslå din håg,
Mig plåga, långt mer än min dödd, dina tårar:
Jag önskar at Gud snart en maka dig ger,
At du må bli glad och ej sakna mig mer!

Nej, Signild! om nånsin jag glömer vårt band
Så glöme mig Gud! o! din iswer dock hämma!
Så ropte hon, råckte sin wignade hand,
Och fortfor med kärlig och döende stamma:
O! gärna, min man, må du glömma det så,
När hon har dig får och wil älska de små!

Fem gråtande döttrar dess sång stodo när,
Tungt fölo de tårar på moderligt hjerta.
För sonen det likväl måst blödbande är,
Så spåd! o så spåd! til så grufwelig smärtal
Och då fina systrar han gråtande ser,
Så menlöst han smeker — de gråta dess mer.

Fru Signild nu dödde, blef jordad och glömd;
Herr Ebbjörn snart ägtade Gullborg den rika,
För glättighet, qwickhet och skönhet berömd.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
I spel och i dans hon för ingen gaf wika;
Ty lefde hon ståndigt i nöien och sus,
Och skrjode så litet för barn och fit hus.

De hundar de tjuta så rundt om det slott,
Och woxljusen brinna så bleka i lägen;
De tjuta igen, ljusen slocka så brått,
Herr Esbjörn med Gullborg blef illa i hägen,
Wid midnattens stund flyga dörrarne opp,
Det susar som vinden i Ekarnes topp.

Wid halfslocknad eldstad satt Eina och qwad,
At söfwa i stötet sin gråtande broder;
Hon lullade honom och snyftande bad
De snart måtte följa sin hwilande moder!
Och hastigt, och hastigt, nu isnar des blod,
En wålnad i lidbrågten för henne stod.

Eina, min Dotter hwi sitter du här?
Hur må mina små? Hur må systonen dina?
O! nämna mig ej Dotter! Ehvem du också är
O låt mig i frid! ropte ångstfullt Eina:
Som blomstren min moder war wit och war röd
Men wålnad och bleknad är du som en dö.

I grafwen der bleknar den kind som war röd,
Från grafwen jag komer, din gråt jag der hörde
Mit isnade hjerta blef warmt af din nö,
Min

Min klagan den ewige Domaren röde;
Jag reste de multnade lemmar med hast,
Och murarne remnade, Marmorn brast.

Glad kände den spåda den talandes röst,
Med utsträckta armar han skuggan wil närma
Ack! suckade Signild, ack! tomt är mit bröst,
Min arm utan styrka, min famn utan värma
Eina! han känner sin moder ännu:
Min dotter! min dotter! hwi twilar då du?

O Moder! från grafwen du kom til oss små,
O tag oss då med dig! med ömkan oss skåda!
Wi frysa och swälta, wi ligga på strå,
Och hårdfinta tjenstpigor öfwer oss råda.
O! se til din spåda hur stelnad han är,
Ty satt jag med honom wid eldstaden här.

Ömt stöt hon nu barnen i moderlig famn,
Det samtåg dem war som när wår windarflåta
Til Gullborg nu skred hennes wredgade hamn:
O Gullborg! se barnen i armod försmåta!
Den gör at jag nu ur mitt hwilorum går;
O Gullborg! din råkenstap en gång blir swår!

De dunbåddar hwila nu tjenstpigor på,
Som at mina spåda jag efter mig lämnat;
De frysa, de hungra, de ligga på strå,
Ack!

Uck! war då slikt öbe de menlösa ämnabt!
O! hade du burit och födt dem som jag,
Så sorglöst du glömdo dem icke hwar dag.

Och hastigt gøt Hanen, och Signil förswann,
Som morgonens töcken för solen för swinner
Från Stofmodrens ögon en tåreflod rann,
I hjertat nu ängren så lefwande brinner.
Och allt sen den stunden, i landet knapt bor,
Så älsfanskward maka, så kärleksfull mor.